

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 2 ประการคือ ประการแรกเพื่อวิเคราะห์ดึงระดับพุทธิกรรมการใช้คำตามในห้องเรียนของครูวิทยาศาสตร์ และประการที่สองเพื่อเปรียบเทียบระดับพุทธิกรรมการใช้คำตามในห้องเรียนของครูวิทยาศาสตร์ที่สอนในชั้นมัธยมศึกษานิปัทธิ์ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมปีที่ 1

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพุทธิกรรมการใช้คำตาม โดยมีระดับชั้นเรียนเป็นตัวแปรอิสระ (Independent Variable) และระดับพุทธิกรรมการใช้คำตามของครูเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable) มีเนื้อเรื่องครอบคลุมถึงระดับพุทธิกรรมการใช้คำตามของครูทางคณิตศาสตร์ (Cognitive) จำแนกประเภทพุทธิกรรมตามเกณฑ์การจำแนกของบลูม (Bloom's Taxonomy) และระดับพุทธิกรรมการใช้คำตามทางคณกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ (Science Processes) จำแนกประเภทพุทธิกรรมตามเกณฑ์การจำแนกกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของสมาคมเคมีริกันฟอร์ดิ แอคเวย์สเม้นท์ ออฟ ชาเยน (American Association for the Advancement of Science) หรืออว่า AAAS

กลุ่มตัวอย่าง

ศึกษาที่สอนวิทยาศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษานิปัทธิ์ 4, 2 และมัธยมปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2521 ซึ่งเคยได้รับการอบรมการสอนวิทยาศาสตร์แผนใหม่ตามหลักสูตรของสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาแล้ว ได้รับการสุ่มแบ่งแบบเป็นพอก (Stratified Random Sampling) มากจากครูที่สอนวิชา วิทยาศาสตร์ในโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา

โดยสุ่มมาจากโรงเรียนประเพณีศึกษา โรงเรียนชาย และโรงเรียนหญิง ทั้ง 3 ชนิดค้นพบใน 1 คัน เป็นจำนวนครุฑ์สุ่มมาเป็นตัวอย่างทั้งสิ้น 27 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

คือแบบสังเกตพฤติกรรมการใช้คำตามของครุฑ์ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ใช้การสังเกตแบบการจัดประเภท (Categorical Observation) ประกอบด้วยประเภทของคำตามที่จำแนกออกใน 2 คัน คือคำทางความคิด (Cognitive) จำแนกประเภทความเกล้าที่การจำแนกของบลูม (Bloom's Taxonomy) และคำทางทางด้านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ (Science Processes) จำแนกประเภทความเกล้าที่การจำแนกของสมาคม AAAS รายการที่จำแนกคำตามทั้ง 2 คันนี้จะประกอบด้วยคำนิยามของคำตามในแต่ละประเภท ลักษณะคำตามของครุฑ์ ลักษณะคำตอบของนักเรียน และตัวอย่างคำตาม รายการเหล่านี้จะเป็นเกณฑ์สำหรับผู้สังเกตในการจัดประเภทคำตามที่ครุฑ์ถามในห้องเรียน หากความตรงตามเนื้อเรื่อง (Content Validity) ในการนิยามคำตามแต่ละประเภทของแบบสังเกตที่สร้างขึ้นด้วยการให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่านตัดสินได้เปอร์เซนต์เฉลี่ยของการยอมรับวานิยามที่กำหนดขึ้นนั้นซึ่งค่าเฉลี่ยคงต่อ แผลสำหรับคำตามทางด้านความคิดเท่ากับ 88.89% และสำหรับคำตามทางด้านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เท่ากับ 83.71%

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมการใช้คำตามของครุฑ์ที่ได้รับการสุ่มมาเป็นตัวอย่างในขณะที่กำลังสอน ผู้วิจัยใช้เทปบันทึกการสอนของครุฑ์ไว้และนำเทปมาออดทุกคำพูดของครุฑ์และนักเรียนลงไว้เป็นสำเนา (Transcript) นำเอาสำเนาพร้อมเทปมาให้ผู้สังเกต 3 คน (รวมทั้งผู้วิจัยด้วย) จัดประเภทคำตามของครุฑ์โดยใช้เกณฑ์ในการจัดคำตามเข้าในแต่ละประเภทจากแบบสังเกต พฤติกรรมการใช้คำตามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น บันทึกผลการจัดประเภทคำตามลงในแบบฟอร์มที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นเป็นความถี่ของคำตามในแต่ละประเภท การสังเกตนี้จะสังเกตครุฑ์แต่ละคนคนละ 3 ครั้งในเวลาครั้งละ 40 นาที สำหรับผู้สังเกตทั้ง 3 คนนั้นผู้วิจัย

ได้ฝึกผู้สังเกตจนมีความเที่ยงในการจัดประเภทคำถ้ามาระหว่างผู้สังเกต (Inter-Observer Reliability) สำหรับคำถ้ามทางค่านความรู้เท่ากัน .85 และสำหรับคำถ้ามทางค่านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เท่ากัน .80 หากความเที่ยงภายในผู้สังเกตแต่ละคนโดยในผู้สังเกตแต่ละคนสูมทำซ้ำในการจัดประเภทจากบทเรียนเดิมที่เคยวิเคราะห์ไว้แล้วภายใน 1 สัปดาห์ ได้ความเที่ยงของผู้สังเกตแต่ละคน (Intra-Observer Reliability) โดยเฉลี่ยสำหรับคำถ้ามทางค่านความรู้เท่ากัน .89 และสำหรับคำถ้ามทางค่านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เท่ากัน .86

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาก anomal ของความถี่ของคำถ้ามแต่ละประเภทจากผู้สังเกตทั้ง 3 คน ทั้งคำถ้ามทางค่านความรู้และทางคานกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ นำความถี่ของคำถ้ามในแต่ละประเภทยกกำกับกานนำหนักระบบแบบแผนของคำถ้ามแต่ละประเภทที่ได้กำหนดขึ้น เพื่อแสดงถึงความสำคัญมากน้อยของคำถ้ามแต่ละประเภทนั้น คานนำหนักระบบแบบแผนประจำประเภทของคำถ้ามนกกำหนดจากการลงความเห็นที่สอดคล้องกันของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด ผลคูณที่ได้แสดงถึงระบบแผนที่เป็นระดับพอกติกะรน การใช้คำถ้ามของครูสู่สำหรับคำถ้ามในประเภทฯ

2. คำนวณหาคร้อยละสำหรับความถี่ของคำถ้ามแต่ละประเภทประจำจำนวนคำถ้ามทั้งหมดแยกตามระดับชั้นเรียน และหาอัตราส่วนของพฤติกรรมการใช้คำถ้ามระหว่างแต่ละประเภทของคำถ้ามโดยเฉลี่ยรวมทั้ง 3 ระดับชั้น

3. วิเคราะห์ความแปรปรวน (One-Way Analysis of Variance); พอเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการใช้คำถ้ามในแต่ละประเภทของครูทั้ง 3 ชั้น และคำนวณเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้คำถ้ามของครู เป็นรายคุ้วายการทดสอบ HSD ของทูก (Tukey)

ผลการวิจัย

1. สำหรับประเภทคำนวณทางคณความรู้ (Cognitive) ครูวิทยาศาสตร์ทั้งระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 2 และมัธยมปีที่ 1 ใช้คำนวณขั้นความจำในความตื้นสูงมากกว่าคำนวณขั้นอื่นๆโดยเฉลี่ยแล้วครูทั้ง 3 ระดับชั้นจะคำนวณขั้นความจำ 53.73% คำนวณขั้นความเข้าใจ 31.34% และคำนวณประเภทอื่นๆที่เหลือในระดับที่สูงกว่าขั้นความเข้าใจคือการนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า คิดเป็นอัตราส่วนของการใช้คำนวณขั้นความจำ : คำนวณที่สูงกว่าความเข้าใจเท่ากับ 4 : 2 : 1 และสำหรับคำนวณที่สูงกว่าความเข้าใจนี้ คำนวณการวิเคราะห์ครูทั้ง 3 ชั้นแสดงพฤติกรรมในความตื้นสูงมากที่สุด.

2. สำหรับประเภทคำนวณทางคณทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ (Science Processes) ครูทั้ง 3 ชั้นจะคำนวณที่นำไปสู่กระบวนการสังเกตในความตื้นสูงสุดโดยเฉลี่ย 37.61% รองลงมาคือคำนวณขั้นการแปลผลจากข้อมูลโดยเฉลี่ย 15.13% เมื่อจัดคำนวณ 8 ประเภทแรกที่นำไปสู่กระบวนการขั้นพื้นฐานเข้าค่ายกันโดยเฉลี่ยครูทั้ง 3 ชั้นจะได้ 76.42% ส่วนที่เหลือคือคำนวณที่นำไปสู่กระบวนการขั้นผลลัพธ์ คิดเป็นอัตราส่วนของคำนวณที่นำไปสู่กระบวนการขั้นพื้นฐาน : คำนวณที่นำไปสู่กระบวนการขั้นผลลัพธ์เท่ากับ 3 : 1

3. คิดเห็นปริมาณแผลคำนวณต่อจำนวนเวลาที่ครูสอนพบว่าในเวลา 1 นาทีครูจะดำเนินการคำนวณทางคณความรู้ (Cognitive) 1 คำนวณและในเวลา 2 นาทีครูจะดำเนินการคำนวณทางคณกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ (2) คำนวณ

4. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการใช้คำนวณทางคณความรู้ในระดับค่างๆสรุปได้ว่าครูในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 2 และมัธยมปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้คำนวณไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($p > .05$)

5. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการใช้คำนวณทางคณกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ประเภทค่างๆสรุปได้ว่าครูในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 2 และมัธยมปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้คำนวณไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($p > .05$)

อภิปรายผลการวิจัย

2. ปรากฏว่าครูห้อง 3 ระดับชั้น คือมีขั้นศึกษาปีที่ 4, 2 และมีขั้นปีที่ 1 ตามกำหนดความจำเป็นที่สูงกว่าค่าตามขั้นตอนซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปของครูวินและชัน² (Carin and Sund) และจากผลการคำนวณหาอัตราส่วนของความต้องจำตามขั้นความจำ : ค่าตามขั้นความเข้าใจ : ค่าตามขั้นที่สูงกว่าความเข้าใจ (คือการนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า) ได้เท่ากับ 4:2:1 นั้นดึงหมายความว่าอัตราส่วนดังกล่าวจะแสดงถึงความรู้ที่ค่าตามขั้นความจำอยู่มากกว่าค่าตามขั้นตอนเนื่องบ้างส่วนที่เหล็กงว่า ครูได้ค่าตามที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการคิดที่สูงกว่าขั้นความจำ จากการวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้ค่าตามของครูผู้วิจัยได้สังเกต

¹ N.M. Sanders, Classroom Question: What Kind? p.ix.

๒ "จริยา สุจารีกุล," การศึกษาสมรรถภาพการสอนแบบลืนเสาะหาความรู้ของ
ครู," หน้า 3.

A.A. Carin and Sund, Developing Questioning Techniques

และวิเคราะห์พบเหตุผลที่จะอธิบายให้ก้าวพระรัตน์ให้ครุยังคงใช้คำถานข้อความจำกอยู่ในความต้องที่สูงชั้น แต่ก็ต่างจากคำอธิบายของเฟอร์สและฮอลล์¹ (Furst and Hall) ที่อธิบายว่าการที่ครุยามคำถานขั้นความจำากันนั้นเป็นเพระยังขาดระบบในการจัดประเททคำถานเพื่อให้เป็นแนวทางในการวางแผนการใช้คำถานในการสอนและยังไม่มีขอียนยันให้เห็นถึงความสำคัญของการใช้คำถานที่จะมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน สำหรับบุตรวัย

สังเกตพบว่าในกรณีที่ครุยามพยายามคำถานขั้นทึ้นกับเรียนต้องใช้กระบวนการคิดในระดับสูงคือสูงกว่าขั้นความจำาชั้นไป เมื่อนักเรียนไม่สามารถจะตอบคำถานได้ ครุยต้องกลับมาใช้คำถานในระดับที่ล่องมา คำถานพอกันส่วนมากเป็นคำถานที่ครุยานนำเพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนความรู้เดิมและนำมาเชื่อมโยงกันเพื่อให้เกิดแนวคิดใหม่ครุยต้องการให้นักเรียนได้พัฒนาขึ้น คำถานนำเหล่านี้ส่วนมากเป็นคำถานขั้นความจำาชั้นจะต้องถูกหล่ายคำถานกว่าที่จะให้นักเรียนได้แนวความคิดใหม่หรือข้อสรุปใหม่ขึ้นมาในชื่อหนึ่งๆ จากเหตุผลก็กล่าว จึงสรุปได้วาระดับพฤติกรรมการใช้คำถานของครุยันมีได้เป็นพฤติกรรมที่ครุยสามารถแสดงออกได้โดยอิสระตามความสามารถของครุยแทนนั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับความสามารถและ พฤติกรรมที่แสดงออกของนักเรียนด้วย

3. สำหรับคำถานทางด้านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ พบราก្មัง ๓ ขั้น ตามคำถานที่นำไปสู่กระบวนการสังเกตมีความต้องสูงสุด ร่องลงมาก็คือคำถานที่นำไปสู่กระบวนการเปลี่ยนจากชื่อชุด จากการวิเคราะห์ถึงเนื้อหาของบทเรียน และวิธีการเรียนของนักเรียนนั้น นักเรียนจะต้องเป็นผู้ที่ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ตามกิจกรรมที่กำหนดในบทเรียนเพื่อตอบปัญหารือสมมติฐานที่ตั้งไว้ วิธีการก็คือนักเรียนจะต้องเก็บรวมรวมข้อมูลที่ได้จากการทดลอง และแปลผลจากข้อมูลออกมาเพื่อตอบปัญหารือสมมติฐานที่ตั้งไว้นั้น จึงพบราก្មัง ๓ ขั้นการกระบวนการสังเกตหรือกระบวนการเปลี่ยนจากชื่อชุดนั้นจะมีแหล่งก่อภัยในทุกกิจกรรมของบทเรียน คำถานที่ถูกนำมาเพื่อให้ได้คำตอบจากการที่นักเรียนใช้กระบวนการทั้ง ๒ นี้ จึงมี

¹

N. Furst and R.A. Hall," Classroom Question,"pp.184-185.

ความดีสูงในแต่ละบทเรียน และเมื่อคำนวณแล้วต่อรวมของพฤติกรรมการใช้คำตามที่นำเสนอไปสู่กระบวนการขั้นผลไม้เท่ากับ

กระบวนการขั้นพื้นฐาน : พฤติกรรมการใช้คำตามที่นำเสนอไปสู่กระบวนการขั้นผลไม้เท่ากับ

3 : 1 แสดงให้ความถูกต้องของพฤติกรรมทางค่านกระบวนการขั้นพื้นฐานที่นักเรียนได้แสดง

ออกมามากกว่าความถูกต้องของพฤติกรรมทางค่านกระบวนการขั้นผล จากการวิเคราะห์ถึง

กระบวนการทั้ง 2 ประเทณพบว่ากระบวนการขั้นพื้นฐานนั้นเป็นกระบวนการที่ใช้ในกิจกรรม

ที่เกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูล การบันทึกข้อมูล การสื่อความหมายด้วยการจัดกระทำกับ

ข้อมูลให้อยู่ในรูปที่ถูกต้องความหมายเพื่อนำไปสู่ขอสรุปและวางแผนในการแก้ปัญหาหรือตั้งสมมติฐาน

อันเป็นกระบวนการขั้นผลซึ่ง เป็นกิจกรรมที่กองศึกษาดูงานมาจากการใช้กระบวนการขั้นพื้นฐาน

แล้ว จึงควรที่จะเป็นไปให้ความถูกต้องของพฤติกรรมที่แสดงออกของกระบวนการขั้นพื้นฐานจะ

มากกว่าความถูกต้องของพฤติกรรมที่แสดงออกด้วยกระบวนการขั้นผล

4. จากการวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้คำตามทั้ง 2 ค่าน คือทางด้านความรู้และ

ทางด้านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์นั้นพบว่ามีคำตามที่สามารถจัดเข้าประเภทใดทั้ง 2 ค่าน

แตกต่างกันตามที่สามารถจัดปัจจุบันทางด้านความรู้ หรือทางด้านกระบวนการทาง

วิทยาศาสตร์กานในค้านหนึ่งเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากกระบวนการทางวิทยาศาสตร์บาง

ประเทณได้ใช้ช่วงการคิดในระดับเดียวกับทางคณิตศาสตร์ ได้แก่ คำตามที่นำเสนอไปสู่กระบวนการ

การพยากรณ์ ซึ่งตรงกับระดับความคิดของคำตามขั้นเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องการขยายความ

ความน่าจะเป็นกับความคิดของคำตามขั้นเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องการขยายความ

ให้ สำหรับคำตามที่นำเสนอไปสู่กระบวนการตั้งสมมติฐาน คำตามที่นำเสนอไปสู่กระบวนการการออกแบบ

การภาพต้อง หรือคำตามที่นำเสนอไปสู่กระบวนการที่นิยามเป็นบิตรการ ขบวนการคิดที่ใช้สำหรับ

คำตามที่นำเสนอไปสู่กระบวนการบัญคบก์จะต้องนำเอาข้อส่วนความรู้ เคิมมาประกอบกันเข้าไปให้เป็นแนว

ความรู้ใหม่ที่แปลกออกไปจากแนวเคิมแทนคุณภาพมากขึ้น ดังนั้นขบวนการคิดนี้จึงอยู่ในระดับ

เดียวกันกับ คำตามขั้นการสังเคราะห์ สำหรับคำตามที่นำเสนอไปสู่กระบวนการสรุปอ่อนอิง

ผู้ให้ความคิดเห็นปัจจุบันจะต้องนำเอาผลที่ได้จากการสังเคราะห์ ประกอบกับประสพกการณ์เคิม

ให้มาสมพบร์กันเพื่อนำมารอเชิญประกูภารณ์หรือสิ่งที่สังเคราะห์ ขบวนการคิดนี้จึงอยู่ในระดับ

เดียวกับขั้นการนำเสนอไปสู่การวิเคราะห์ จากการวิเคราะห์คำตามทั้ง 2 ค่าน

ดังกล่าวมานั้นวิจัยมีความเห็นว่า คำตามทางค่านความรู้ที่สูงกว่าขั้นความจำมีความสับสน

กับคำถ้าทางค้านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ประเภทต่างๆอย่างมาก จึงอาจคงสมมติฐานให้ไว้ในการสอนให้นักเรียนได้เรียนด้วยวิธีการใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ในประเภททางเพื่อการลืมเสาะหาความรู้นั้น จะช่วยทำให้นักเรียนได้พัฒนาขบวนการคิดในระดับสูงมากกว่าขั้นความจำขั้นด้วย

5. จากการเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้คำถ้าของครุหง 3 ระดับขั้น สูปได้ไว้

5.1 ยอมรับสมมติฐานที่ 1 และ 3 ของ การวิจัยที่ว่า ครุวิทยาศาสตร์ที่สอนขั้น มัชยมศึกษาปีที่ 4,2 และ มัชยมปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้คำถ้าทางค้านความรู้ส่วนรับคำถ้า ขั้นความจำ ความเข้าใจ และ มีพฤติกรรมการใช้คำถ้าทางค้านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ที่นำไปสู่กระบวนการขั้นพัฒนาไม่แตกต่างกัน

5.2 ปฏิเสธสมมติฐานที่ 2 และ 4 ของ การวิจัยที่ว่า ครุวิทยาศาสตร์ที่สอนขั้น มัชยมศึกษาปีที่ 4,2 และ มัชยมปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้คำถ้าทางค้านความรู้ส่วนรับคำถ้า ระดับสูงขั้นการนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมินค่า และ มีพฤติกรรมการใช้คำถ้าทางค้านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ที่นำไปสู่กระบวนการขั้นผล แตกต่างกัน

ในการปฏิเสธสมมติฐานของการวิจัยคัง ข 5.2 นั้นแสดงให้เห็นว่า โดยส่วนรวมแล้ว ครุวิทยาศาสตร์หง 3 ขั้นมีพฤติกรรมการใช้คำถ้าไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ เพราะว่าครุผู้สอนอาจจะยังไม่ได้ทราบถึงความสำคัญของการใช้คำถ้าแบบต่างๆเพื่อช่วยส่งเสริมขบวนการคิดของนักเรียนมากนักโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการ เตรียมวางแผนการใช้คำถ้าเพื่อที่จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้คิด อีกประการหนึ่งพฤติกรรมการใช้คำถานี้ เป็นหัวเมืองที่พัฒนาให้เกิดขึ้นไก่ยาก พอกับความสำคัญของคุณแม่¹ จึงมีความจำเป็นที่ครุจะได้เห็นความสำคัญของการฝึกหัดใช้คำถ้าในประเภทต่างๆอยู่เสมอ และ มีการวางแผนและเตรียมการใช้คำถ้าไว้ล่วงหน้าอย่างดี โดยการใช้คำถ้าให้เหมาะสมกับระดับขั้นของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า ถ้าครุได้ทราบถึงความสำคัญของการใช้คำถ้าดังกล่าว ระดับพฤติกรรมการใช้คำถ้าของครุ ก็ควรที่จะแตกต่างไปตามระดับขั้นของนักเรียนที่สอนดังสมมติฐานที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ด้วย

¹

Lamb, "Evaluation of a Self-Instructional Module...," p.30.

การที่ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้สำหรับค่าธรรมะคับค้างด้านความรู้และค่าธรรมันี่นำไปสู่กระบวนการนี้ซึ่งเป็นฐานทางค่านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ฯ ครุฑ์ 3 ระดับชั้นมีพฤติกรรมการใช้ค่าธรรมันี่ไม่แตกต่างกันนั้น ทั้งนี้เป็นเพราะพฤติกรรมค่านี้โดยส่วนรวมครุฑ์ 3 ใช้ค่าธรรมันี่เพื่อห้องการให้นักเรียนได้ใช้ความคิดในการรวบรวมข้อมูลเพื่อที่จะนำไปสู่กระบวนการคิดในระดับสูงต่อไป จึงได้รับการทดสอบและยอมรับว่าครุฑ์ 3 ระดับชั้นมีพฤติกรรมการใช้ค่าธรรมทางค่านเหล่านี้ในแตกต่างกัน

6. จากการเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้ค่าธรรมของครุฑ์ 3 ชั้นด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทั้งทางค่านความรู้และค่านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ที่พบว่า ครุฑ์ 3 ชั้นแสดงพฤติกรรมการใช้ค่าธรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญนั้น ทั้งนี้จากผลการวิเคราะห์ทางสถิติก กล่าวแสดงให้เห็นว่าความแปรปรวนของระดับพฤติกรรมการใช้ค่าธรรมของครุฑ์ในระหว่าง 3 ชั้น (Between Group) โดยมากนี้อยู่ก้าวความแปรปรวนของระดับพฤติกรรมการใช้ค่าธรรมของครุฑ์ในชั้นเดียวกัน (Within Group) จึงอาจแปลความหมายได้ว่า พฤติกรรมการใช้ค่าธรรมของครุฑ์ในชั้นเดียวกันนี้ไม่แตกต่างกันเนื่องมาจากระดับชั้นที่ครุฑ์สอนเท่านั้น แต่ได้แตกต่างกันเนื่องมาจากพฤติกรรมของครุฑ์แต่ละคนนั่นเอง

7. จากการสรุปผลการวิจัยของ ข้อมูลที่ได้มาด้วยการสังเกตและวิเคราะห์ดัง พฤติกรรมการใช้ค่าธรรมของครุฑ์สอนในชั้นต่างๆ ทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ตัวแปรที่มีผลต่อระดับพฤติกรรมการใช้ค่าธรรมของครุฑ์นั้น นอกจากระดับชั้นที่ผู้วิจัยได้ศึกษาไปแล้วนี้ ยังมีในเรื่อง การเตรียมการใช้ค่าธรรมของครุฑ์ในการสอน ความสามารถของครุฑ์ในการใช้ค่าธรรม และความสามารถของนักเรียนด้วย

ขอเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการใช้ค่าธรรมของครุฑ์ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะแสดงผลให้ทราบถึงความถี่ของพฤติกรรมการใช้ค่าธรรมของครุฑ์ในประเภทต่างๆ แต่ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงลำดับชั้นตอนของการใช้ค่าธรรมในการสอน หรือความล้มเหลวของ การใช้ค่าธรรมกับตัวแปรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับช่วงการสอนของครุฑ์ ดังนั้นการใช้เครื่องมือในการสังเกตการสอนของครุฑ์แบบอื่นๆ ควบคู่ไปกับแบบสังเกตนี้ ในการวิจัยครั้งต่อไปจะช่วยเบิกบานให้ทราบถึงสมรรถภาพในการสอนของครุฑ์ ให้ละเอียดซึ้งเจนขึ้น ซึ่งจะเป็นข้อมูลในการปรับปรุงการสอนคือไปได้

2. ขอบเขตของการวิจัยในครั้งนี้ วิเคราะห์เฉพาะพฤติกรรมการใช้คำาณของครูที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ช่วนการคิดในระดับค่างๆ การวิเคราะห์ถึงช่วนการคิดของนักเรียนในระดับค่างๆ จึงเป็นเรื่องที่น่าศึกษาที่ควรจะทำการวิจัยต่อไป โดยการวิเคราะห์ว่า นักเรียนได้ใช้ช่วนการคิดในระดับใด ซึ่งวัดได้จากระดับพฤติกรรมการใช้คำาณของนักเรียนที่แสดงออกมาในห้องเรียน และวัดจากความสอดคล้องกันของระดับค่าตอบของนักเรียนกับระดับคำาณของครูที่ตาม

3. การจำแนบลัง เกตพฤติกรรมการใช้คำาณของครูนี้ไปวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้คำาณของครูในวิชาอื่นๆ ก็จะช่วยเปิดเผยให้ทราบถึงสมรรถภาพในการใช้คำาณของครูในแต่ละวิชาได้ นอกจากนั้นจากลักษณะคำาณในประเภทต่างๆ คั้ง รายละเอียดของคำาณที่กำหนดค่าวิ้งในแบบลัง เกตจะใช้เป็นแนวทางสำหรับครูในการออกแบบข้อสอบเพื่อวัดผลการเรียนรู้ของนักเรียนได้

4. กรณีการสร้างโปรแกรมคำาเร็จรูปเพื่อช่วยพัฒนาพฤติกรรมการใช้คำาณของครู และนักเรียน และคิดความผลดีว่าโปรแกรมคำาเร็จรูปที่สร้างขึ้นจะช่วยพัฒนาพฤติกรรมการใช้คำาณของครูและนักเรียนได้มากน้อยเพียงใด

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย